

Csíki András

Mint akit pergőtűz ölel

Hasalsz, mint akit pergőtűz ölel,
fedezék, árok, bajtárs nincs közel,
hogy bújtatna, fedne és tartana –
vörös virágot bont az éjszaka.

Körmeid alatt sár és színarany;
imák felett az Isten hangtalan
angyala tépi, fosztja szárnyait –
az éjjel csak vérszínű szirmot nyit.

Mi előtt vagy még? Mi után? Miben?
A tüzéség újra tölt, nem pihen,
ki ügyeli, rendezi ezt a részt.

Mi után vagy már? Mi előtt? Miben?
Reng, döng, dühöng, dübörög, megbillen
a föld, és lassan, lassan megemészt.

maghiar

*

Leadni portán, ruhatárban,
szomszédnál, postán, bizományban
hagyni; zálogba, letétbe tenni,
eljátszani vagy elszemetelni:
hullatni táskából, zsebből és fejből,
berúgni az érte kapott lejből.
Kölcsönadni, nem kérni vissza:
tisztá ügy, tisztá sor, ez tisztá.

CSÍKI ANDRÁS (Nyárádszereda, 1980) költő, Debrecenben él. Legutóbbi kötete *Ki talál ki? Erdélyi dallam* címmel a Romanika Kiadó gondozásában jelent meg, 2017-ben.

**

Magadat tudd! A csont
is porrá lészen – egy következő
ezerévben. S a nyelv – mit beszélnek
zagyván? – felesleges trükk lesz,
vásári mutatvány. Minek is majd
temetőket mászni: a múltat hét zárral
kell zárni! Igazad van: megéred a pénzed –
szél csapkodja hát veled a sötétet!

1965: Horvátország, Dubrovnik, kikötő (Fortepan / Romák Éva)